

Nr 6

Utlåtande angående verkställd granskning av riksbankens och riksgäldskontorets styrelse och förvaltning.

Enligt § 4 i den för bankoutsrottet gällande instruktionen har utskottet att undersöka och granska *riksbankens* tillstånd och huru densamma styrd och förvaltd blivit, och bör utskottet därvid med synnerlig uppmärksamhet följa de fullmäktiges åtgärder, som avser metalliska kassans upprätthållande samt myntväxlingens fortgång och bestånd.

För granskningens verkställande har utskottet tagit del av *dels* fullmäktiges i riksbanken allmänna och särskilda protokoll samt direktionens och industristyrelsens protokoll ävensom protokoll från gemensamt sammanträde med fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret, samtliga protokoll för tiden från och med den 10 januari 1966, intill vilken dag ansvarsfrihet beviljats för fullmäktiges i protokollen antecknade beslut och åtgärder, och till början av innevarande års riksdag, *dels* den av riksdagens revisorer avgivna berättelsen om verkställd granskning av riksbankens tillstånd och förvaltning under år 1965, *dels ock* fullmäktiges med utskottets memorial nr 1 till riksdagen överlämnade berättelse angående riksbankens tillstånd, rörelse och förvaltning under år 1966, ävensom de redogörelser som av styrelserna för riksbankens avdelningskontor lämnats i avseende å dessa kontors förvaltning under samma år. Vid granskningen har för utskottet varit tillgängliga jämväl särskilda redogörelser för verksamheten vid riksbankens pappersbruk och vid dess sedeltryckeri under år 1966.

I fråga om metalliska kassans ställning, sedelutgivning, in- och utlåningsrörelse ävensom övrig verksamhet vid riksbankens huvud- och avdelningskontor samt vid riksbankens pappersbruk och sedeltryckeri tillåter sig utskottet att för en närmare kännedom om hithörande förhållanden hänvisa till de redogörelser som lämnats i ovan angivna berättelser av riksdagens revisorer och fullmäktige i riksbanken.

På sin utlånings- och övriga rörelse under år 1966 har riksbanken erhållit en nettovinst av 229 479 061 kronor och 80 öre.

I avseende härpå hänvisas till de specificerade uppgifter beträffande riksbankens vinst- och förlusträkning, som förekommer i fullmäktiges nyssnämnda, av utskottet med memorial nr 1 till riksdagen överlämnade berättelse.

För den granskning av riksgäldskontorets styrelse och förvaltning som åligger innevarande års riksdags bankoutskott har utskottet tagit del av dels de allmänna och särskilda protokoll, som blivit förda hos fullmäktige i riksgäldskontoret från och med den 10 januari 1966, intill vilken dag ansvarsfrihet tillerkänts fullmäktige för deras i protokollen antecknade beslut och åtgärder, till och med den 9 januari 1967, dels den av riksdagens revisorer avgivna berättelsen om granskning av riksgäldskontorets tillstånd och förvaltning för tiden 1 juli 1965—30 juni 1966, dels ock fullmäktiges med utskottets memorial nr 2 överlämnade, till 1967 års riksdag avgivna berättelse.

Sedan utskottet numera fullgjort sitt granskningsuppdrag får utskottet avgiva berättelse över den verkställda granskningen.

1:o) **Penning- och valutapolitiken.** Den restriktiva kreditpolitik som fördes och gradvis skärptes under konjunkturuppgången sedan 1963 fortsatte utan nämnvärda förändringar under första delen av 1966. Det förutsedda efterfrågetrycket med därav följande tendenser till prisstegring och till rubbad balans i utrikeshandeln föranledde emellertid ytterligare skärpningar av kreditpolitiken. Som uttryck härför höjdes riksbankens officiella diskonto med verkan från den 10 juni från 5 1/2 till 6 procent. Denna åtgärd vidtogs med hänsyn till den åtstramade likviditeten, som medförde svårigheter att vid rådande räntenivå emittera obligationslån i tillräcklig omfattning för att säkerställa att den av statsmakterna fastställda bostadsbyggnadsplanen och bostadsbyggandets följdinvesteringar skulle kunna genomföras. I konsekvens med höjningen av diskontot höjdes den s. k. straffräntan för affärsbankernas lån i riksbanken från 11 till 12 procent. Härvid tillämpades den tidigare genomförda differentieringen av innebörd att för banker, som uppfyllde de av riksbanken rekommenderade likviditetskvoterna, straffränta uttogs endast på belopp överstigande hälften av bankens fonder, medan för andra banker straffränta uttogs på belopp överstigande en fjärdedel av fonderna. De rekommenderade likviditetskvoterna ändrades inte och utgjorde alltså fortfarande 30 procent för större banker och 25 procent för mindre banker.

Under senare delen av året minskade det tidigare rådande efterfrågeövertycket inte minst till följd av de vidtagna ekonomisk-politiska åtgärderna. Högkonjunkturen gick nu in i ett lugnare skede. Den tidigare rådande överefterfrågan på arbetskraft avtog samtidigt som utrikeshandelsbalansen åtminstone tillfälligt förbättrades. Kreditpolitiken anpassades till denna utveckling och fick under senare delen av året en något mindre restriktiv inriktning än i början av året. Likviditetsläget lättades, och bankernas beroende av lån i riksbanken minskades under andra halvåret avsevärt jämfört med motsvarande tid 1965. Mot slutet av juli ändrades bestämmelser-

na om straffröntan på så sätt att sådan ränta behövde erläggas endast av banker som inte uppfyllde likviditetskvoterna.

Kreditexpansionen fortsatte under 1966 i avsevärt snabbare takt än under 1965. Nettoupplåningen, d. v. s. tillväxten i skuldsättningen på den organiserade kreditmarknaden från årets början till dess slut, uppgick till närmare 13 miljarder kr. mot drygt 10 miljarder kr. året innan och ca 9 miljarder kr. år 1964. Ett betydelsefullt inslag i utvecklingen på kreditmarknaden under 1966 var att den statliga totalbudgeten detta år klart underbalansades efter att under en följd av år ha uppvisat endast obetydliga över- eller underskott. Samtidigt minskade kommunernas nettoupplåning genom den förstärkning av deras budgetutfall som inträdde. Den offentliga sektorns nettoupplåning steg till ca 2 1/2 miljarder kr., d. v. s. närmare 19 procent av den totala kreditökningen, och nådde därmed, efter en nedgång under 1965, samma andel som den hade 1964. Den privata sektorns nettoupplåning uppgick till ca 10 1/2 miljarder kr., vilket var i runt tal 1 miljard kr. mer än under 1965. Bostadssektorn och näringslivet i övrigt svarade för vardera ungefär hälften av denna upplåning, och ökningstakten var ungefär densamma i båda sektorerna. Den snabba expansionen av näringslivets krediter återspeglar framför allt en ökning för industriens del.

Praktiskt taget alla större kreditgivargrupper ökade sin nettoutlåning. Bland kapitalmarknadsinstituterna gällde detta framför allt allmänna pensionsfonden, men också sparbankernas kreditgivning expanderade kraftigt.

Av den totala nettoutlåningen på nära 13 miljarder kr. hänförde sig omkring 10 miljarder kr. eller ca 2 miljarder kr. mer än 1965 till kapitalmarknaden, d. v. s. den del av kreditmarknaden som avser långfristiga krediter. Statistiskt är det svårare att fånga utvecklingen på denna marknad än på kreditmarknaden i dess helhet. Här har använts ett av olika möjliga alternativ vilket tar sikte på finansobjekten. Denna metod innebär att man summerar de placeringar som normalt är uttryck för långfristiga engagemang, d. v. s. långfristiga obligationer och förlagslån, aktier, reverslån från andra banker än affärsbanker samt reverslån från enskilda och offentliga försäkringsinrättningar. Inom ramen för den nyss angivna ökningen skedde en omfördelning så till vida att den offentliga sektorns långfristiga upplåning förblev av ungefär oförändrad omfattning eller 1,6 miljard kr., samtidigt som näringslivets och bostadssektorns andel ökade.

Som antytts i det föregående utgjorde omsvängningen från ungefärlig balans till underskott i statens totalbudget ett betydelsefullt inslag i utvecklingen på kreditmarknaden under 1966. Omsvängningen i jämförelse med närmast föregående år uppgick till ca 1 500 milj. kr. och innebar att budgetunderskottet belöpte sig till ca 1 250 milj. kr. Statens inkomster och utgifter expanderade mindre än tidigare år; mest markerad var dämpningen på inkomstsidan. Denna utveckling betingades i betydande utsträckning av sänkningen av den statliga inkomstskatten fr. o. m. 1966 men utgör ock-

så i övrigt till stor del ett resultat av den ekonomiska politiken. Denna syftade till en dämpning av efterfrågeökningen och ledde, i den mån detta mål uppnåddes, till en avsaktning av statsinkomsternas ökningstakt. Till saldoförskjutningen bidrog vidare de förskott på preliminärt beviljade statliga bostadslån som utbetalades under september månad som ett led i strävandena att reducera kreditvärigheterna för bostadsbyggandet. Den något avtagande ekonomiska aktiviteten i landet med därav följande minskande krav på likviditetsåtstramning motiverade att den statliga upplåningen i ökad utsträckning gjordes kortfristig till skillnad från 1965, då statsupplåningen utformades i syfte att reducera kreditssystemets och allmänhetens likviditet.

Kommunernas nettoupplåning, som under de första åren av 1960-talet växte mycket snabbt, var 1966 något mindre än 1965. Den förstärkning av kommunernas budgetutfall som registrerades 1966 föranleddes dels av en gynnsam inkomstutveckling, dels av statsmakternas ekonomiska politik, som medförde en dämpning av den kommunala investeringsaktiviteten. Den kommunala sektorns kreditssituation synes därför i stort ha förbättrats något, även om det finansiella läget förblev ansträngt för många av de mest expansiva kommunerna.

Näringslivets, exklusive bostadssektorns, nettoupplåning belöpte sig till ca 5 miljarder kr., vilket innebar en lägre stegringstakt än under 1965. Bidragande faktorer i denna utveckling var nedgången i lagerinvesteringarna samt det under en stor del av året strama kreditmarknadsläget. Näringslivets investeringar (inkl. lager) ökade med ca 5 procent i värde samtidigt som dess vinstmarginaler sannolikt krympte. Tillsammans med den lägre stegringstakten i upplåningen medförde denna utveckling en viss påfrestning på näringslivets likviditet. I varje fall inom industrien och handeln synes en allmän likviditetsförsämring ha ägt rum. Ökningen av näringslivets och då framför allt industriens upplåning föll under en stor del av året på affärsbankerna. Under senare delen av året emitterades emellertid obligations- och förlagslån till betydande belopp och för året som helhet blev upplåningens fördelning ungefär densamma som 1965.

Investeringarna i bostäder, som under 1960-talet ökat oavbrutet fram t. o. m. 1965 och under de första åren av årtiondet i mycket snabb takt, växte under 1966 ett par procent i värde. Igångsättningen kan preliminärt beräknas ha uppgått till drygt 93 000 lägenheter, varigenom den av statsmakterna fastställda bostadsbyggnadsplanen, omfattande 92 000 lägenheter, kom att något överträffas. Igångsättningens säsongmässiga fördelning försköts under 1966, ett förhållande som betingades dels av att den ovanligt kalla vintern i många fall försenade igångsättningen, dels av att knappheten på kreditiv försvårade ett fullföljande av igångsättningarna på avsedda tidpunkter.

Det under 1965 introducerade systemet att avlyft av utestående byggnads-

kreditiv vid obligationsemissioner för de bostadsfinansierande hypoteksinstituterna skulle följas av beviljande av nya byggnadskreditiv tillämpades även under 1966. Bankernas åtstramade likviditet i förening med de krav på nya krediter som gjordes gällande från skilda håll skapade nämligen en situation, där man enligt riksbankens bedömning utan denna ordning inte kunde räkna med att avlyft av kreditiv skulle leda till ny kreditgivning för den av statsmakterna fastställda bostadsbyggnadsplanen. Vidare deltog riksbanken i överläggningar med berörda kreditinstitut för att söka nå en lösning av bostadsbyggandets kreditförsörjningsproblem.

Inom ramen för rådande emissionskontroll uppgick de bostadsfinansierande hypoteksinstitutens obligationsemissioner till inte mindre än 4,2 miljarder kr. (tecknade belopp) eller i det närmaste dubbelt så mycket som 1965. Emissionerna fördelade sig med 1,7 miljard kr. på första halvåret och 2,5 miljarder kr. på andra halvåret och låg därmed under vardera halvåret ca 1 miljard kr. över motsvarande halvår 1965. Fr. o. m. slutet av november försiggick försäljningarna av de bostadsfinansierande hypoteksinstitutens obligationer kontinuerligt.

Affärsbankernas under året ianspråktaga bostadsbyggnadskrediter uppgick till drygt 3,8 miljarder kr. och var därmed drygt 100 milj. kr. större än 1965. Avlyften uppgick till nära 3,7 miljarder kr. eller ca 600 milj. kr. mer än året innan. Affärsbankernas nettokreditgivning till bostadsbyggandet avtog sålunda. Trots att de i ökad utsträckning bidrog till bostadskreditförsörjningen genom förvärv av obligationer blev deras totala bidrag på detta område något mindre 1966 än 1965.

I anslutning till sin granskning av riksbankens verksamhet under år 1965 uttalade utskottet (utl. 1966: 8), att det under rådande samhällsekonomiska förhållanden måste betraktas som en huvuduppgift för kreditpolitiken att i första hand tillgodose de kreditbehov som motsvarade det av statsmakterna uppställda investeringsprogrammet. Att riksbanken, under beaktande av sin primära uppgift att verka för penningvärdets stabilisering, i ett sådant läge medverkade till att brister i anpassningen mellan samhällets bostadsbyggnadsplaner och tillgången på kredit i görligaste mån reducerades, fann utskottet nödvändigt.

Den angivna principen framstår alltså som giltig. Enligt utskottets bedömning har också emissionspolitiken och kreditpolitiken i övrigt under 1966 inom ramen för rådande kreditknapphet så långt det varit möjligt tillgodosett det investeringsprogram som statsmakterna uppställt. Säsongmässigt fördelade sig emissionerna av de bostadsfinansierande institutens obligationer väl i överensstämmelse med kontrakteringen av nya byggnadskreditiv i affärsbankerna. Det mot slutet av året givna tillståndet till kontinuerlig försäljning av dessa instituts obligationer torde kunna bidra till att förbättra anpassningen mellan den långfristiga finansieringen och den önskvärda säsongmässiga fördelningen av igångsättningen. Enligt utskottets mening var det ofrånkomligt att i rådande kreditmarknadssituation

fortsätta det under 1965 införda systemet att avlyft av byggnadskreditiv vid emissioner för hypoteksinstituten skall följas av att nya byggnadskreditiv beviljas. Det torde emellertid föreligga enighet om att detta system inte är tillräckligt för att trygga finansieringen av det bostadsbyggande som statsmakterna fattar beslut om, eftersom det inte innebär mera än en garanti för att bankernas nyutlåning till bostadsbyggandet sker i takt med avlyften. En ökning av bankernas nyutlåning till bostadsbyggandet kräver enligt detta system ökade avlyft, d. v. s. större obligationsemissioner för de bostadsfinansierande hypoteksinstituten. I ett läge då obligationsmarknadens resurser till fullo är utnyttjade, måste detta innebära att utrymmet för emissioner av industri- och kommunobligationer minskar. Under rådande förhållanden mellan kreditgivarna på den svenska kreditmarknaden förutsätter ett fullföljande av investeringsprogrammet uppenbarligen att också bankernas nettobidrag till bostadsfinansieringen successivt ökar.

Valutapolitiken fortsatte under året efter samma linjer som tidigare. I enlighet med gällande principer för valutaregleringen eftersträvades att förhindra en finansiering utomlands som skulle ha motverkat syftet med den inhemska finans- och kreditpolitiken. Tillstånd till finansiell upplåning utomlands gavs emellertid i något större utsträckning än 1965. Det sammanlagda beloppet var ca 1 070 milj. kr. Härutöver torde en viss kommersiell nettoupplåning ha ägt rum i utlandet.

I det internationella ekonomiska samarbetet under året spelade strävandena att stödja pundvalutan en framträdande roll. Tidigare gällande stödarrangemang ersattes i juli med nya arrangemang mellan parterna, d. v. s. Bank of England, Internationella regleringsbanken och ett antal centralbanker, däribland riksbanken. Studierna inom den s. k. tioländergruppen angående det internationella valutasamarbetet fortsatte under året, men åtskilliga svårigheter återstår att övervinna. Sverige har under året tecknat 5 miljoner dollar i den nyupprättade Asiatiska utvecklingsbankens andelskapital.

Vad i detta ärende förekommit har utskottet härigenom velat för riksdagen

omförmåla.

2:o) **Protokoll och berättelser.** Fullmäktige i riksbanken lämnar i sin berättelse vissa uppgifter rörande förvaltningen av riksbankens jubileumsfond. Utskottet torde senare få verkställa granskning av Stiftelsen Riksbankens jubileumsfonds verksamhet under året och för riksdagen redovisa resultatet av denna granskning.

Vid granskning av ovannämnda protokoll och berättelser har utskottet i övrigt icke funnit något förhållande, som påkallat särskilt yttrande från utskottets sida; vilket utskottet härmed får för riksdagen

anmäla.

3:o) **Ansvarsfrihet för fullmäktige i riksbanken.** Riksdagens revisorer har för sin del tillstyrkt att ansvarsfrihet för riksbankens förvaltning under den tid revisionen omfattat beviljas fullmäktige i riksbanken.

I enlighet med föreskriften i § 4 av den för utskottet gällande instruktionen vill utskottet meddela, att, med avseende på riksbankens tillstånd, styrelse och förvaltning under den tid granskningen omfattat, utskottet för sin del anser, att ansvarsfrihet bör beviljas fullmäktige.

Utskottet hemställer alltså,

att ansvarsfrihet må beviljas fullmäktige i riksbanken *dels* för förvaltningen under år 1965 av bankens såväl huvudkontor som samtliga avdelningskontor i orterna, *dels ock* för de beslut och åtgärder som finnes antecknade i fullmäktiges protokoll från och med den 10 januari 1966 till och med den 9 januari innevarande år.

4:o) **Ansvarsfrihet för fullmäktige i riksgäldskontoret.** Riksdagens revisorer har för sin del tillstyrkt, att ansvarsfrihet för riksgäldskontorets förvaltning under den tid revisionen omfattat beviljas fullmäktige i riksgäldskontoret.

I enlighet med föreskriften i § 4 av den för utskottet gällande instruktionen vill utskottet meddela, att, med avseende på riksgäldskontorets ställning och förvaltning under den tid granskningen omfattat, utskottet för sin del anser att ansvarsfrihet bör beviljas fullmäktige.

Utskottet hemställer alltså,

att fullmäktige i riksgäldskontoret må tillerkännas ansvarsfrihet ej mindre för den av riksdagens revisorer granskade förvaltningen av riksgäldskontoret under tiden 1 juli 1965—30 juni 1966 än även för alla beslut och åtgärder, som finnes antecknade i fullmäktiges protokoll från och med den 10 januari 1966 till och med den 9 januari innevarande år.

Stockholm den 28 februari 1967

På bankoutskottets vägnar:

C. G. REGNÉLL

Närvarande:

från första kammaren: herrar Palm, Åkerlund, Hilding, Lundin, Enarsson, Larfors, Stadling och Mattsson;

från andra kammaren: herrar Regnéll, Hagnell, Franzén i Motala, Börjesson i Glömminge, Bengtsson i Landskrona, Larsson i Umeå, Ekström i Iggesund och Löfgren.

Reservationer

1. a) av herrar *Åkerlund* och *Enarsson*, vilka ansett att efter det stycke på s. 5 i utlåtandet som slutar med orden »mindre 1966 än 1965» bort inskjutas ett stycke av följande lydelse:

»I sin redogörelse över den förda kreditpolitiken har utskottet ovan framhållit, att denna under förra delen av 1966 fick en fortsatt restriktiv inriktning, som i början av juni accentuerades genom höjning av riksbankens officiella diskonto samt uppjustering av den s. k. straffräntan för affärsbankerna. Att detta verkat återhållande bl. a. på bostadsproduktionen förefaller tydligt. Under intryck av en ändrad konjunkturbedömning lättades efter hand det åtstramade likviditetsläget. I slutet av juli ändrades bestämmelserna om den s. k. straffräntan, så att endast de banker som ej uppfyllde likviditetskvoterna drabbades därav. Enligt utskottets mening var sistnämnda åtgärd befogad, i den mån den avsågs som ett steg i riktning till ett enhetligt diskonto. Utskottet anser nämligen, att generellt verkande medel bör eftersträvas, och finner för sin del, att en differentiering av diskontot verkar splittrande och snedvridande på kreditmarknaden. Mot årets slut utlämnade riksgäldskontoret kortfristiga lån till banker m. fl., varigenom likviditeten ytterligare spädades på, och grunden lades till ändrade och billigare kreditvillkor. Efterfrågan på kredit har dock förblivit oförminskat stark men har, enligt utskottets mening, icke motsvarats av en sådan förstärkning av tillgångssidan som bör ligga till grund för likviditetsökningen.»

b) av herrar *Mattsson* och *Börjesson* i Glömminge, vilka ansett att på det under a) angivna stället i utlåtandet bort inskjutas ett stycke av följande lydelse:

»Vad gäller den ovan redovisade diskontopolitiken vill utskottet som sin mening anföra följande. Ett så högt diskonto som det under 1966 gällande skulle icke ha varit erforderligt om en annorlunda utformad ekonomisk politik hade förts. Den höjning av diskontot som företogs den 10 juni och som medförde det högsta ränteläget sedan början av 1930-talet hade kunnat undvikas. Så snart det tidigare rådande efterfrågeöverskottet började minska under senare delen av året hade en sänkning av diskontot bort genomföras.»

2. av herrar *Åkerlund*, *Hilding*, *Enarsson*, *Mattsson*, *Regnéll*, *Börjesson* i Glömminge, *Larsson* i Umeå och *Löfgren*, vilka ansett att det avsnitt i utlåtandet som börjar på s. 5 med orden »I anslutning till» och slutar på s. 6 med orden »bostadsfinansieringen successivt ökar» bort utbytas mot ett avsnitt av följande lydelse:

»Såsom ovan angivits tillämpades även under 1966 det år 1965 införda systemet att avlyft av byggnadskreditiv vid emissioner för hypoteksinstituten skall följas av beviljande av nya byggnadskreditiv. Utskottet finner att

detta system för att söka undanröja brister i anpassningen mellan bostadsbyggnadsplanerna och kreditförsörjningen i princip är oriktigt och försvarbart endast i ett synnerligen ansträngt samhällsekonomiskt läge och att det på sikt bör avskaffas. Trots de vidtagna åtgärderna uppstod under året betydande svårigheter för bostadsbyggandets kreditförsörjning. Dessa svårigheter synes i stor utsträckning ha berott på riksbankens åtgärder och då särskilt på att avlyften av kreditiv inte skedde i takt med behovet av ny kreditgivning. Anpassningen av hypoteksinstitutens obligationsemissioner till bostadsbyggandets kapitalbehov var alltför ryckig och medförde allvarliga störningar för arbetsmarknaden. Byggnadsmaterialindustrin fick genom den ojämna igångsättningen även vidkännas störningar. En bättre säsongmässig anpassning av hypoteksinstitutens obligationsemissioner skulle enligt utskottets mening ha avsevärt reducerat svårigheterna.

Emissionskontrollen har upprätthållits under 1966. I samband med att likviditetsläget lättades hade emellertid möjligheter till mjukare tillämpning av kontrollen förelegat. Om så skett hade behovet av krediter för näringslivets investeringar och finansiering i övrigt kunnat tillgodoses i ökad utsträckning utan att möjligheten för bostadsbyggandet minskat. Varje system som innebär att kapitalmarknaden utsättes för ransonering och prioritering medför ryckighet och godtycke samt mindre effektivitet, varför en utveckling fram mot en friare kapitalmarknad bör eftersträvas.»

3. av herrar *Åkerlund* och *Enarsson*, vilka ansett att det stycke på s. 6 i utlåtandet som börjar med orden »Valutapolitiken fortsatte» och slutar med orden »ägt rum i utlandet» bort utbytas mot ett stycke av följande lydelse:

»Den valutapolitiska målsättningen att upprätthålla kronans yttre värde har under året fullföljts. Valutakurserna har varit stabila och kursläget för den svenska kronan, som under 1965 försvagats, har under 1966 åter blivit fastare. De för riksbanken och affärsbankerna sammanlagda guld- och valutatillgångarna har under året ökat med 485 milj. kr. mot en ökning av 51 milj. kr. 1965 och uppgick vid årsskiftet till 6 089 milj. kr. Enligt § 4 i den för bankoutskottet gällande instruktionen bör utskottet med synnerlig uppmärksamhet följa de fullmäktiges åtgärder som avser metalliska kassans upprätthållande. Utskottet har därför vid sin granskning uppmärksammat, att guld-kassan, som ökat med 3 milj. kr. under 1966, utgör endast 24 procent av riksbankens guld och valutor och 17 procent av de sammanlagda tillgångarna. Vid en internationell jämförelse får den svenska guld-kassan betraktas som låg och fördelningen mellan guld och valutor som ogynnsam från likviditetssynpunkt. Valutaregleringen har varit i kraft under året. Tillstånden till finansiell upplåning utomlands avsåg ett belopp av ca 1 070 milj. kr. Nettoinflödet av kapital har ytterligare förstärkts genom kortfristigt kommersiellt kreditupptagande i utlandet.»